

sporech nejde o totožný konkrétní žalobní nárok, což jedině rozhoduje. Nestačí, že z téhož právního poměru se odvozují různé konkrétní nároky, že soud musí se zabývat v obou případech otázkou přiměřenosti výživného, které má platiti žalobce žalované. Výrok ve sporu o nepřipustnost exekuce bude se týkati jen exekuce povolené žalované straně k vydobytí dluhovaných částek, kdežto výrokem ve sporu o snížení výživného bude rozhodnuto o povinnosti žalobcově plniti výživné od určité doby. Už z toho jest patrné, že konkrétní nároky žalobní v obou sporech jsou různé, což má za následek, že projednávání žaloby o nepřipustnost exekuce nebrání námitka sporu zahájeného o snížení výživného (§ 233 c. ř. s.).

Čís. 15232.

Proti usnesení odvolacího soudu, kterým byl rozsudek zrušen a námitky proti mimosoudní výpovědi byly odmítnuty, jest rekurs přípustný.

Mimosoudní projev propachtovatelův, že pachtovní smlouvu zrušuje z důvodů § 1118 obč. zák., není výpovědí podle §§ 562, 565 c. ř. s. a nemůže býti podkladem k zavedení sporného řízení podle § 571 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R I 543/36.)

Žalobci zaslali dne 12. prosince 1935 dopis, jež považovali žalovaní za mimosoudní výpověď a podali proti němu námitky. Při prvním ústním jednání prohlásili žalobci, že dopis ten, proti němuž byly podány námitky, není výpovědí, nýbrž zrušením pachtovní smlouvy a odstupem od ní podle § 1118 obč. zák. P r v ý s o u d námitkám žalovaných vyhověl a mimosoudní výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu a námitky žalovaných proti výpovědi pro nepřipustnost odmítl. D ů v o d y: Dopis z 12. prosince 1935 lze vykládati jedině v souvislosti se smlouvou pachtovní, na kterou dopis ten navazuje. Odstavec XV smlouvy jedná o rozvázání pachtovní smlouvy a výslovně uvádí, že strana pronajímající může prohlásiti smlouvu pachtovní za rozvázanou, pronajatý objekt do konce roku do vlastní režie převzít a případné náhrady škody z kauce požadovati, kdyby nájemce byl v prodlení s placením nájemného déle než 6 neděl, nebo kdyby neobhospodařoval pronajatý objekt vědomě trvale takovým způsobem, že by způsobil značné znehodnocení pronajatého objektu, nebo kdyby proti nájemci byla vedena nucená správa nebo na jeho jmění uvalen konkurs, nebo kdyby neplnil jiné pachtovní smlouvou převzaté závazky. Přihlédne-li se pak k pachtovní smlouvě, jest zřejmé, že žalobci použili v dopise ze dne 12. prosince 1935 pouze svého práva v odstavci XV pachtovní smlouvy jim vyhrazeného a tudíž, že dopis ten jest pouhým výslovným prohlášením odstupu od pachtovní smlouvy ve smyslu § 1118 obč. zák., neboť z důvodu § 1118 obč. zák. lze zrušiti smlouvu pachtovní i pouhým jednostranným mimosoudním prohlášením (Sb. n. s. č. 4054,

5671). Takové prohlášení se může státi naprosto neformálně a nemusí míti náležitostí, jež zákon předpisuje pro výpověď mimosoudní. Pochybil tudíž prvý soud po právní stránce v tom směru, že dopis ze dne 12. prosince 1935 posuzoval jako výpověď mimosoudní. Poněvadž dopis ten není mimosoudní výpovědí, nýbrž pouze prohlášením odstupu od smlouvy se žalovaným, chyběl i předpoklad pro zavedení řízení podle předpisů §§ 560 a násl. c. ř. s. Námitky pachtýřovy proti prohlášení propachtovatelů, jež ve skutečnosti žádnou výpověď nebylo, nebyly způsobilé, by o nich bylo zahájeno řízení podle předpisů §§ 560 a násl. c. ř. s., a byly tudíž nepřipustné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Předeslati jest, že rekurs jest přípustný, i když napadenému zrušicímu usnesení nebyla vyhrazena pravomoc, neboť současně vysloveným odmítnutím námitek proti mimosoudní výpovědi byl spor vyřízen a nemohlo by dojít k dalšímu jednání, stejně jak tomu jest, byla-li odmítnuta žaloba (srov. rozh. č. 10042 Sb. n. s.). Neprávem vytýká stěžovatel odvolacímu soudu, že měl rozhodnouti rozsudkem a nikoli usnesením, ježto prý tu nebylo předpokladů §§ 494, 495, 496 c. ř. s., neboť odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu proto, že sporné řízení zahájené podle § 571 c. ř. s. nemělo již od původu zákonného podkladu, protože tu nebylo výpovědi (§ 561 c. ř. s.); v tom však nutno spatřovati zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s., jak později bude vyloženo. Rekurs jest proto po stránce formální přípustný, leč po stránce věcné neodůvodněný. Sporné řízení ve věcech nájemních (pachtovních) se podle § 571 c. ř. s. zahajuje námitkami proti výpovědi včasně podanými (srov. důvody plenárního rozhodnutí čís. 10807 Sb. n. s.), ale předpokladem toho je, že je tu výpověď z nájmu nebo pachtu, proti které námitky čelí. Jen v tom případě se pokládá podle § 571, odst. 2 c. ř. s. výpověď za žalobu, a strana, od níž výpověď pochází, za žalobce, a jen v tom případě se pokládá druhá strana za žalovanou. Není-li tu vůbec výpovědi ze smlouvy nájemní nebo pachtovní podle §§ 560 a dalších c. ř. s., není tu místa pro sporné řízení podle §§ 571 a dalších c. ř. s. a sporné řízení vůbec nemá býti zahájeno. Bylo-li přes to zahájeno, jest zmatečné podle § 477 čís. 6 c. ř. s. (srov. rozh. čís. 7645 Sb. n. s.). Jde to najevo také z předpisu § 572 c. ř. s., neboť rozsudkem, jímž se vyřizuje řízení o námitkách, může býti rozhodnuto jen, zda výpověď se uznává za účinnou nebo za zrušenou, ale v případech, kde tu vůbec výpovědi není, nelze učiniti ani ten, ani onen rozsudkový výrok. V souzeném případě prohlásila žalující strana při prvním ústním jednání, že dopis jejího právního zástupce Dr. Jiřího F. ze dne 12. prosince 1935, proti němuž byly podány námitky, neobsahuje výpovědi a není výpovědí, nýbrž zrušením pachtovní smlouvy a odstupem od ní (§ 1118 obč. zák), což také s obsahem dopisu souhlasilo. Toto prohlášení žalující strany ve spojení s obsahem dopisu musilo proto míti za následek odmítnutí námitek. Ná-

mitka stěžovatelova, že toto prohlášení bylo v odporu s obsahem přípravného spisu žalující strany ze dne 3. ledna 1936 není opodstatněna, neboť i když žalující strana v tomto podání, používši všech obranných prostředků, namítala opožděnost podaných námitek, zaujímala již v tomto podání stanovisko, že šlo o zrušení pachtovní smlouvy s okamžitou platností a že pro takové zrušení neplatí žádná výpovědní lhůta. Jest správné, že nejvyšší soud vyslovil zásady, že pachtovní smlouvu lze z důvodů § 1118 obč. zák. zrušiti i výpovědí, nikoliv toliko žalobou (rozh. čís. 4054, 5671, 11188 a jiné Sb. n. s.), a že i proti mimosoudní výpovědi, která nevyhovuje formálním náležitostem § 562 c. ř. s., jest podati námitky (rozh. čís. 8651, 12722 a j. Sb. n. s.), leč těchto zásad nelze v souzeném případě použiti, neboť rozhodnutí o tom, zda pachtovní smlouva má býti zrušena z důvodů § 1118 obč. z. žalobou nebo výpovědí, jest vyhrazena propachtovateli a v souzeném případě jde o mimosoudní projev propachtovatelů, že pachtovní smlouvu zrušují; takový projev není výpovědí ve smyslu §§ 562, 565 c. ř. s. a nemůže býti podkladem k zavedení sporného řízení podle § 571 c. ř. s., takže nelze proti němu podati námitky. Žalovanému nehrozí za tohoto stavu věci žádné nebezpečí, neboť zmíněný projev nemůže se státi exekučním titulem a zrušení pachtovní smlouvy z důvodů § 1118 obč. z. mimosoudním prohlášením bylo by účinné jen tehdy, opírá-li se o skutečný zákonný důvod, což by musel propachtovatel dokázati, chtěl-li by získati pořadem práva exekuční titul k vyklizení propachtovaných místností.

Čís. 15233.

Co jest rozuměti výrazem »vedlejší závazky«, nebylo-li výslovně ujednáno, pro jaké (konkretní) vedlejší závazky se jistota zřizuje.

(Rozh. ze dne 27. května 1936, R I 544/36.)

P r v ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost vyhověl odporu hypotekární věřitelky Živnostenské záložny a nepřikázal předcházejícímu vymáhajícímu a zároveň knihovnímu věřiteli z nejvyššího podání nic na přihlášené náklady procesní, náklady mobilární exekuce, náklady opozičního sporu a rozsudečné, spojené s vymáháním pohledávky, pro niž byla nemovitost dána do dražby. R e k u r s n í s o u d přikázal mu tyto náklady až na rozsudečné v rámci jistoty pro vedlejší závazky. D ů v o d y: Veškeré tyto útraty měly býti až na rozsudečné per 300 Kč přisouzeny v rámci jistoty pro vedlejší závazky, neboť podle předložené smlouvy bylo vtěleno zástavní právo pro vedlejší závazky až do výše 3.000 Kč. Správné jest sice, že ve smlouvě není řečeno, pro které vedlejší závazky byla tato jistota zřízena, ježto však zástavní právo pro tuto jistotu zřízeno bylo u zástavního práva pro vymáhanou pohledávku, dlužno míti za to, že výrazem »vedlejší závazky« byly míněny veškeré s vymáháním této pohledávky spojené pro-